

—Tot allò s'ha acabat.

Estàvem sols al mig d'una carretera rosegada pel desert, descolorida i trista com l'eternitat, deshidratant-nos sota un sol insolent. De genolls damunt els seus cent trenta quilos, Santos Had-douche provava de desenganxar amb una rasqueta un pegat de l'asfalt. Era una massa llisa, fosca i gomosa, el cadàver de qui sap quin animaló aixafat per algun vehicle feia molt. La va arrencar gairebé d'una peça i la va introduir al cabàs de palma que duia a l'espatlla. Era un home meticulós. Encara es va ajupir panxa a terra per acabar-ho d'escurar amb les ungles; per un instant, l'embalum del ventre i les quatre grenyes del clatell li van fregar lleument l'asfalt, això em va entristir i no sé per què.

Bufava per deixar-ho ben polit.

—Ja fa temps que es va acabar —va sentenciar.

Per això era allà, jo. Per això el vaig seguir després, un tros enrere per no incomodar-lo gaire, enfilada a la moto avançant en punt mort. Ens quedava una hora llarga per una recta sense treva; jo no ho sabia i no vaig preguntar re. Erm endins vam veure una canilla de gossos salvatges corrent amb les llengües escumejant, no em vaig espantar perquè ell no es va espantar. La determinació el rejoyenia, però aquell home que caminava davant meu amb gorra de pintor i mostrant la guardiola del cul per sobre d'unes calces esportives ja rondava la setantena.

—És gaire lluny?

No vaig tenir resposta, aviat m'hi acostumaria. Una gota de suor se m'havia esquitllat dins la boca i tenia gust de terra. Ara he après a identificar una remor llunyana en la volta abismal d'un desert; llavors no vaig reconèixer un motor de combustible fòssil fins que no vam tenir la furgoneta a sobre. Duia al remolc dues oliveres joves fermades a un suport per portar vidres, el fullam escabellat per la velocitat, espargint un efluvi untós i dolç. Ens va saludar amb unes botzinades rítmiques que van divertir molt en Santos; els va respondre picant de mans el mateix ritme sinco-pat.

Després, ningú més. La planura no s'acabava mai.

Per fi vam arribar a algun lloc. El sol s'havia tornat opac i esbiaixat. Era una construcció d'una sola planta a peu de carretera, arrupida sota l'esquelet d'una gran marquesina desballestada. Tot plegat feia l'efecte d'un jaciment arqueològic sense sort, mimetitzant-se amb el desert. L'accés principal i les finestres de l'edifici estaven segellats amb plàstics i fustes i ens hi vam ficar per una porteta lateral. Del que havia estat una mena d'economat en restava un embull de lleixes metàl·liques apilades al centre de la peça, i en un racó un taulell de botiga fent de presa a un amuntegament de garrafes de plàstic que gairebé tocava al sostre. La pols ho cobria tot d'un tel d'irrealitat.

—Fa gaire que viu aquí?

En Santos ja no hi era, no sé on era. Em vaig ajupir per resseguir amb el dit les rugositats del trespol, on persistia el dibuix dels envans tirats a terra per fer-ne un sol espai. M'entristia l'alicatat verd, desmaiata, de les parets.

—Vine aquí.

Era la veu d'en Santos però no era per a mi. Un gat molt orellut, sec i glabre com un conill escorxat, ens havia vingut a rebre. Tenia la trufa del nas blavosa i ulls de boig. L'amo li ofería una

rodanxa d'engrut des del capdamunt d'una petita escala de cargol.

El gat va guillar escales amunt i es van ficar tots dos a l'altell, adossat com un rusc al sostre de l'economat. Hi vaig pujar amb prevenció. La meitat del cubicle l'ocupava una aparatosa nevera baixa de bar i més garrafes, plenes d'un líquid transparent; hi havia un tamboret colgat de roba esportiva i un llit estret amb un aparell de respiració assistida al capçal. Algú havia obert a la paret una bretxa que volia ser circular com un ull de bou. Al lluny s'albiraven turons encalitzats per la brasa de la canícula, desferres de maquinària agrícola de quan tot allò encara era fèrtil. Apilats darrere l'edifici, entre altres andròmines, hi vaig veure per primer cop aquells enormes cons de plàstic, com tipis tombats a terra, que encara no vaig saber entendre.

En Santos va obrir una garrafa i em va servir un got d'aigua. Ell bevia amorrat al broc, a poc a poc, abstret com un lactant. Em fascinava el tou de la sotabarba bombant el líquid, la boca se li enfilava estreta i infantil galtes endins. Anava parpellejant damunt unes bosses vacil·lants que li penjaven sota els ulls com si sempre hi portés un disgust a punt. No em va convidar a seure però em vaig desplomar al llit.

—Fa gaire que viu aquí?